

МОЛОДШИЙ КОМБІНАР

ІМ. ДІДЧИЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Книги Наталя полюбила з дитинства. Ще коли навчалася в школі і проживала в селі Грузькому Кіровоградського району, вони, книги, стали для неї першими друзями і порадиниками. І тепер, навчаючись на IV курсі Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування, вона не розлучається з ними. Наталя — деніський стипендіат. І хоча навчання відбирає багато часу, до того ж зараз дівчина працює над науковою роботою з курсу електричних мереж і систем (Наталя спеціальність — «Енергостанції промислових підприємств»), але вона встигає займатися і громадською роботою. Н. Кафтан — голова ради відмінників інституту, член комітету комсомолу, член стипендіальної комісії інституту. А на спеціальному факультеті сільськогосподарського машинобудування Наталя очолює навчально-виховну комісію. Є у дівчини, окрім книг, інше одне захоплення — пісня. І участь у художній самодіяльності вузу для Натали — справа улюблена.

На фото: деніський стипендіат Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування Наталя КАФТАН.

Фото В. КОВПАКА.

ЗА СТАРОЮ хліборобською звичкою Павло Євменович прокидається рано. І не тільки тому, що любить спостерігати, як народжується новий день і простягає руки-промені до кущів, до дерев, до степу і людей, немов вітаючись. Роки беруть своє. Пройшла молодість, а з нею зник сон міцний, такий солодкий на світанку. Але не хвороби будять, а спогади. Про юність, про свій шлях у житті. Був механізатором, потім механіком у радгоспі «Лісний» Кіровоградського району. Вийшов на пенсію. Та хіба всидить

дома той, хто все життя звик до гущі мас, відчувати, що ти потрібний людям, а люди тобі? Не всидів дома й Павло Євменович. Пішов налагодником у майстерню радгоспу. Чотири роки вже працює на цій посаді.

За старою звичкою Павло Євменович прокидається рано і, поспідавши, неквапливо прямує до майстерні, стачечно відповідаючи на привітання зустрічних односельчан. При нагоді запитає про новини, повідомить про свої. Так повторюється щоранку з місяця в місяць. Свідком кількох ранкових зустрічей став і я.

БУВ СЕРПЕНЬ. Ідучи до майстерні, Павло Євменович ще здалеку запримітив Тертецького, який виходив з бічної вулиці, і трохи прискорив ходу. Наздогнавши, спитав: — Як там, Володимире Валентиновичу?

— Дош перебиває дуже...

— Так, задощило.

Якийсь час ішли мовчки. Агроном, глянувши на трохи засмучене обличчя старого Карпенка, подумав, що той за сина та внука хвилюється. Старший син Павла Євменовича, Микола, — механізатор. На всі руки майстер. На тракторі Т-74 працює. В батька пішов, кмітливий, ініціативний. Узяти хоч би таке. Микола Павлович звернув увагу, що звичайний культиватор легкуватий для його потужної машини. Прикинув, як та що, і подовжив культиватор наполовину. Продуктивність праці відразу зросла. Якщо раніше змінну норму виконував на 100 процентів, то тепер — на 150. За прикладом Миколи Карпенка переобладнав свій культиватор і Федот Гаврилович Чмихун. Тож роботу, яку раніше могли зробити за зміну три трактористи, тепер виконували двоє.

На час збирання врожаю Микола Павлович сідає на зерновий комбайн, потім — на силосний та бурякозбиральний. Нині — на «Колосі». Помічником син Сашко, комсомолец, десятикласник. Спочатку взяли було добрий розгін, потім негода пригальмувала.

— Нічого, Павле Євменовичу, хлопці беручі, здолають труднощі, — перервав мовчанку агроном.

— Так, так, звичайно, здолають. Але я не про те. Діди, знаєш, люблять згадувати, — усміхнувся

швидко звернувши на узбіччя — час гарячий, не до розмов. Мимо, пригальмувавши, пройшла машина. Водій, визирнувши у віконце, саянув усмішкою. Павло Євменович вітально махнув рукою.

То молодший син Іван поїхав у черговий рейс. Якщо Микола, будучи малим, усе до трактора тягнувся, то Іван постійно крутився біля автомашини. Не забув іще тих щасливих днів, коли пропахлі бензином шофери підсаджували його за кермо. Тепер і сам, як побажить іскорки зацікавлення в очей

ТРУДОВІ ДИНАСТІЇ

РАНОК ОПОЛУДНІ

старий, але не став пояснювати, про що були ті спогади.

Може, згадалося, з яким душевним трепетом він оволодівав спеціальністю механізатора. А внук Сашко, бач, іще тільки в десятий перейшов, а вже помічником комбайнера працює. Іх, молодих, тепер технікою не здивуєш. З нею, як кажуть, на ти.

А може, згадалися повоєнні жнива, лобогрійки, гарби зі снопами.

Агроном звернувши до контори, а Карпенко попростував вулицею далі...

БУВ ЖОВТЕНЬ. Ранок народжувався поволі, важко виплутуючись із дощових хмар. Похмурість повила і обличчя Леоніда Ананійовича Годорожі. Хіба мало турбот у бригадира за такої погоди? Та, зустрівшись із Карпенком, молодий керівник немов посвітлів.

— Доброго ранку, Павле Євменовичу! А ваші хлопці молодці, вчора три гектари дали понад норму.

Старий зрозумів, що йдеться про сина Миколу і внука Сашку, зайнятих на збиранні цукрової свирини. Микола — на комбайні, а Сашко трактором його комбайн тягає. Приємно старому чути похвалу на адресу дітей, та сказав суворо:

— Дивись, бригадиру, не перехвали, особливо Сашка. Тільки ж стає хлопець на свій трудовий шлях.

— Цього не бійтеся, — кинув весело Леонід.

За спиною почувся рокіт мотора, потім і обережний сигнал.

Павло Євменович відразу догадався, хто то сигналізує, однак

хлопчини, допоможе піднятися.

Та основне для батька те, що з колегами-шоферами живе дружно, що і з чоловіком сестри Віри теж подружжися.

Віра працює свинаркою. Її чоловік, Іван Іванович Соболь, — шофер. Комсомолец Іван Карпенко і комуніст Іван Соболь якщо зрідка й засперечаються, то про справи радгоспні. Та зараз не до цього. Час гарячий.

НАСТАВ ГРУДЕНЬ. Дні покоротшали. Вже й сьома година ранку, а сутінки не відступають. Вуличні ліхтарі ті сутінки трохи розсівають, але повністю здолати їх не можуть. Тіні перехожих надто видовжені, мерехтливі.

— Якби не ліхтарі, то й не впізнав би тебе, — чути знайомий голос старого Карпенка. — То як, Анатолію, буде план?

— Буде, звичайно, буде, — відгукується молодий баритон.

То головний зоотехнік радгоспу Анатолій Миколайович Гопа дає пояснення.

— Майже чотири тисячі центнерів свинини ми продали державі. До кінця року ще відправимо тисячу двісті. Добові прирости живої ваги тварин добрі, найбільших добивається ваша дочка Віра. Завтра вимпел будемо їй вручати.

«А я своє відживував, — думає старий. — Полудень віку. А у них (це про дітей) тільки ранок. Та це й мій ранок теж». Заходить до майстерні, приступає до роботи. Сонце розсвітає хмари, золотим потоком наповнює майстерню і все навколо. Ранок.

В. ЦВЕТАЄВ.

Зліт активу учнівських бригад

Позавчора гостями Кіровограда були понад триста учнів шкіл з усіх районів нашої області. Вони прибули на своє традиційне свято — XV обласний зліт активу учнівських виробничих бригад.

На зльоті підбили підсумки змагання між шкільними бригадами. Перехідний

Червоний прапор обкому Компартії України та виконкому обласної Ради депутатів трудящих вручили учнівській бригаді Новопраської середньої школи Олександрійського району, яка перемогла в цьому змаганні. Друге місце зайняли бригади Компшуватської середньої школи Новоукраїнського району та Богданівської середньої школи Знаменського району, третє — Димитровської десятирічної Устнінського району та Новгородківської середньої школи № 2.

У роботі зльоту взяли участь інструктор відділу науки та учбових закладів обкому Компартії України Я. Г. Сліпчук, заступник завідувачого обласно В. О. Чекарньон.

Присвоєння місту Тулі почесного звання „Місто-герой“

За мужність і стійкість, виявлені захисниками Тулі при героїчній обороні міста, яка відіграла важливу роль у розгромі німецько-фашистських військ під Москвою в період Великої Вітчизняної війни, Президія Верховної Ради СРСР присвоїла місту Тулі почесне звання «Місто-герой» з врученням медалі «Золота Зірка».

(ТАРС).

Зустріч у ЦК ВЛКСМ

7 грудня перший секретар ЦК ВЛКСМ Є. Тяжельников прийняв секретарів Центральної Ради Спілки вільної німецької молоді Х. Кеніга і К. Цана. В розмові, яка пройшла у бра-

терській, сердечній атмосфері, відбувся обмін інформацією в питаннях ідейно-політичного виховання молоді у світлі рішень XXV з'їзду КПРС і IX з'їзду СЕПН, обговорено деякі аспекти розвитку між-

народного молодіжного і студентського руху. Під час перебування в Радянському Союзі представники ЦР СВНМ мали зустрічі і розмови з секретарями ЦК ВЛКСМ В. Григор'євим і А. Дерев'яником, головою комітету молодіжних організацій СРСР Г. Янаєвим.

НОВАТОР — П'ЯТИРІЧЦІ

ЦЕ СПРАВЖНЄ ДІЛО

ЮРКО не міг відірвати погляду від об'єкту, де небо і море утворили суцільний синій фон, на якому нечітко вирізнялися обриси самотнього судна. Ця картина нагадувала йому дитинство, коли батьки брали його з собою на прогулянку і ходили переповненою людьми, гамірною набережною Клайпеди.

Ось він знову в місті свого дитинства. Людина, котрій належить зробити найважливіший крок у житті — крок у професію. Море Юрій Дуденас любив, хоча не мав особливого бажання стати моряком. Мрією хлопця була авіація. Але... медична комісія виявилася невблагальною.

Батько, вислухавши невеселу синову розповідь, сказав тоді:

— Ну, сам знаєш, слово медичної комісії — закон. Але ж хіба на авіації світ клином зійшовся? Вийди, Юрку, бути готовим до нещастя, у житті без них не буває... Он у Клайпеді вся наша рідня — рибалки. Справжнє це діло, повір мені.

Під впливом батькових слів прийшов він у портове місто, сподіваючись вступити до морехідної школи. І — невдача. Одного бала не вистачило, щоб стати курсантом.

По дорозі додому, у Світловодськ, Дуденасу не давала спокою думка: що робити тепер? Працювати, звичайно, і це його не страшило, як декотрих. Але де та робота, яка б приносила задоволення? Цього Юрій не знав...

У відділі кадрів головного заводу світловодського виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія» його спитали:

— У котельню підеш?

— А що там робитимеш? — здивовано ворухнувшись бровами юнак: не вельми подобалося йому те слово — «котельня».

— Побудеш спочатку учнем слюсаря, а там... Усе залежить від тебе.

Значущість своєї роботи він зрозумів уже тут, на місці. Котельня Власівського житлово-комунального відділу обігрівала будинки робітничого селища. Про те, яка це відповідальність — тримати в

справності опалювальну систему, — займає говорити.

ЮРІЮ Дуденасу професія слюсаря припала до душі. Раніше й не відав, що прозаїчна, здавалося б, спеціальність може бути такою цікавою. Учніський період у його трудовій біографії тривав недовго, і незабаром про хлопця заговорили в колективі котельні. Уважно вивчаючи старі схеми котлів, уже тоді навіть недосвідченим оком він бачив їхню недосконалість. Вірніше, відчував на практиці. Але запропонувати щось конкретне не міг: бракувало досвіду.

Потребу в навчанні теж відчув тут, у котельні. Закінчив заочно Харківський політехнічний інститут. Став інженером.

Навчання у вузі наблизило Юрія до мети. Практична робота плюс теоретична підготовка — все це він прагнув поєднати. І одного разу завітав до механічного цеху з пропозицією змінити, вдосконалити схему котлів. Інженерна служба зробила висновок: економія буде.

Впровадження ідеї конструктора-новатора у практику дає відчутний економічний ефект ось уже кілька років.

СЬОГОДНІ він — старший майстер котельної. Об'єкт відповідальний. Щороку в робітничому селищі виростають нові багатопверхові будинки, розширюється житлова площа. Котли ж лишаю-

ться без змін, більше тепла, ніж вони можуть дати, з них не «вистиснеш». А хочеться, щоб у кожній квартирі було тепло, затишно.

Юрія давно хвилювала ця проблема. Йому здавалося: дати відповідь на питання мусить саме він. Дуденас, бо ж не дарма має вищу освіту, настав час, коли роки навчання повинні вилитися у практичний результат.

Тією турботою жив не він один. В. І. Михайленко, досвідчений робітник, якось сказав:

— Не відай носа, Юрію Леоновичу! Давай краще разом подумаємо... Думали і разом, залишаючись після роботи, і поодинокі, вдома. Ще і ще раз починали з самого початку.

«А що коли... пристрій для підігрівання води прилаштувати на виході?» З цієї думкою підійшов до Володимира Івановича. За справу взявся й заступник головного енергетика І. О. Пестун. Швидкісний мазутопідігрівач, так назвали пристрій, змонтували швидко. І потекла по жилах мережі гаряча вода. Тепер два котли з пристроєм Дуденаса дають тепла більше, ніж три до впровадження раціоналізаторської пропозиції.

А море, авіація? Він нічого не втратив від того, що не став моряком чи льотчиком. А тут потрібен, це — факт.

Г. ЧМІХАЛО.

м. Світловодськ.

СПОГАДИ І ПЛАНИ

— Пам'ятаєте перший день нашої роботи?

— А яка у нас першого разу «різна» стіна вийшла, пам'ятаєте? І як ми її потім переробляли?..

— А пам'ятаєте?..

Спогади, сміх, нескінченні «а пам'ятаєте?». Актовий зал Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування того дня був по звичаю сповнений гамору. Було про що згадати їм, делегатам обласного зльоту студентських будівельних загонів. Бо ті дні збереглися не тільки в пам'яті. Вони залишилися назавжди в серці, дні третього, трудового семестру. Як ж вони були! Про це і йшла мова на обласному зльоті. Та ще про те, якими їм бути надалі, п'ятдесяти дням трудового семестру. Що треба зробити для того, щоб праця стала ефективнішою, а

ТРУБИ НЕ ДЛЯ ОРКЕСТРУ

Перші місяці роботи на новій будові принесли й перші труднощі. Значною мірою вони виявлялися в постачанні. Річ у тому, що планові органи дали завдання на виготовлення замовлень для залізничної лінії в лютому цього року, тому більшість підприємств України не змогла включити ці замовлення до своїх річних планів.

Так, зараз будівельному управлінню № 146 для будівництва водопропускних споруд на ділянці Долинська — Бобринець конче потрібні труби великого діаметра. Їх дуже нерегулярно постачає Славутський завод залізобетонних виробів. Напередодні Жовтневих свят у Долинську прибуло 6 піввагонів з кільцями на дві труби. Малими дозами деталі прибували й раніше. В результаті збудовано всього 17 водоводів, а за сільовим графіком треба було

спорудити їх значно більше.

Ще з липня генпідрядник будує двохілковий водовід, чим затримує працівників механізованої колони № 62, які повинні робити земляний насип на цьому водоводі. А мехколона, чекаючи фронту робіт, не може продовжувати роботи, чим затримує генпідрядника. Ось так і замикається коло. Нині будівельники недовиконують плану освоєння капітальних вкладень на 100 тисяч карбованців. І до кінця року повністю надолужити прогаєне не вдасться. Крім того, зриваються строки, порушується графік. Це — те, що в замкненому колі. Розірвати його можуть лише у Славуті...

Г. ЛЕВЧЕНКО, виконроб будівельного управління № 146 тресту «Південзахідтрансбуд».

м. Долинська.

Проведено черговий рейд. У начальника штабу «КП» заводу «Червона зірка» Анатолія КУЗНЕЦОВА (на знімку — ліворуч), «проектористів» Ларису ЧИНСОВОЮ та Олега СУЛІМЕНКА набирався досить фактів. Тепер — за роботу! Заграв червонозорістий читатимуть свіжий номер стінки «Комунальського прожектора».

Фото В. КОВПАКА.

ДІВЧИНКА народилася мертвою.

Лікарі схилилися над новонародженою. Про щось стиха перемовляються. Слів Валентина не розуміє. Для неї вони втратили всякий зміст відтоді як почула з чийось уст: «Мертва. Задихнулася...»

«Мертва. А ми з Сашком так чекали дитини...»

До свідомості долітають уривки фраз: «...клінічна смерть...», «...відкачуйте живильне!», «...ще дві хвилини...».

«Про що ви там радитеся? Замовкніть! Як можна зараз говорити про щось!» — німим криком озвалася в її свідомості горе. Вона боляче реагувала на доколюючий світ...

Відколи народилася дівчинка, настільки годничник відлічив три хвилини.

Лікарі не відходили від немовляти. Про породіллю наче забули. А вона благала подумки, щоб лікарі щось зробили. Що завгодно, аби тільки дитина жила!

ЛЮДИНА — ЛЮДИНИ

РАЗ ДОБРОМ ЗІГРІТЕ СЕРЦЕ...

І неможливе сталося! На четвертій хвилині клінічної смерті дівчинка ожила. Її крик пролунав для Валентини Пішої, як найкраща у світі музика.

Згодом жінка довідається, що такі випадки в лікарській практиці іноді бувають. Оживити немовля вдається.

Оті чотири хвилини, що їх пережила молода мати в родильному будинку, коли на терезах долі були життя і смерть дитини, віралися в пам'яті назавжди.

Хвиля вдячності за врятовану доньку збудила у душі Валентини нестримне бажання чимось віддячити лікарям, медсестрам — усім людям за те, що вона таки стала матір'ю. Найвищий вияв людської доброти, поєднаний з почуттям відповідальності за життя нового громадянина, вірність клятві Гіппократа — всі найкращі риси людини увібрали в себе дощечки рятівників. І на щирю подяку щасливої матері лікарі лише втомлено усміхалися:

— Це наш обов'язок. Робота у нас така.

Не хочу твердити, що це було найбільше першодобро, зроблене людиною людиною, з яким віч-на-віч зіткнулася Валентина Піша у своєму житті. Але в бажанні молодій жінці бути такою ж благородною, приносити користь людям, жити для добра цей випадок відіграв, мабуть, не останню роль.

ГОРЕ підкралося знепачка. Вночі у Надії підвищилася температура, а на ранок Юрій викликав швидку допомогу. Ще через годину над молодістю жінкою схилився зі скальпелем — хірург. А півторамасячний Михайлик Кременець залишився на невизначений час без мамини...

Юрій заглянув у коляску. Син солодко спав. Через годину — півтори прокинується, захоче їсти. Що тоді? Молодому батькові стало не по собі. Одначе швидко знайшов вихід: «Подамся в дитячу консультацію. Тут недалеко. Може, щось порадять?»

Дитячий лікар уважно вислухала Юрія.

— На жаль, донорського молока зараз немає. Пораджу поки що дитячу суміш «Малюк». Вона є в кожному продовольчому магазині. Залиште свою адресу. Можливо, медсестра прийдемо... Коли що з малюком — відразу приходьте. Вас приймемо без черги.

— Стривайте! — наздогнала медсестра Юрія вже на порозі. — Згадала. Приходила недавно мати одна. Ось її адреса: вулиця Профінтерні, 73. Тут поруч. Два квартали. У неї дочка двомісячна. Якщо домовитесь, вона, може, й сина вашого годуватиме.

Так у Михайлика Кременця появилася молочна сестричка Маринка.

У лікарні Юрій запискою заспокоював дружину (після операції до неї не пускали). «За сина не хвилюйся. Знайшов молочну маму...»

До Валентини Пішої Юрій приходив тричі на день. Брав молоко. Ще тричі привозив годувати Михайлика.

Валентина з першого ж дня пройнялася турботою про незнайоме немовля. Допомогала молодому батькові. На щастя, жили одне від одного не дуже далеко. Тож до Кременців Валентина й сама іноді навідувалася — годувати Михайлика. Часу свого не шкодувала. Здавалось їй: оцей малюк, що залишився без мамини, став для неї рідним сином. Так тривало кілька тижнів. І коли Надія Кременець вийшла з лікарні, зв'язок з молодістю мамою не припинився, бо після операції Михайликові все ще не вистачало материнського молока.

...Одного разу біля будинку, де проживали Піші, зупинився «Москвич». З нього вийшов заклопотаний молодий чоловік.

— Мені порадили звернутися до вас, — сказав Валентині. — У дружини немає молока. Дитині місяць. Лежить увесь час у лікарні. Підгодовують штучно. Чи не могли б ви... Я вам гроші які завгодно заплачу...

— Навіщо гроші? — аж образилася Валентина.

Через годину Валентина раділа з Надією і Юрієм.

— Гаразд. Ми будемо брати молоко лише після обіду.

Так у Маринки появилася ще один молочний братик — Андрійко.

Минули роки. Виростув Михайлик та Андрійко. І батьки розкажуть їм оцю невеличку історію про людське добро. Історію загальної закономірності нашого суспільства, де людина людині — друг, товариш і брат.

Ю. ДМИТРЕНКО.

м. Кіровоград.

Н. ВІКТОРОВА.

А як
відпочиваєте
ви?

Нове про „мертві душі“

ДРУГИЙ секретар Компаніївського райкому ЛКСМУ Станіслав Галат по-доброму позаздрив щастливцеві, котрий поїде в Мінський міжнародний молодіжний табір.

Того ж дня на районній конференції спортивного товариства «Колос» знайшовся перший кандидат — механізатор Леонід Касян. Справа трохи ускладнилась, коли хлопець попросив: от якби з Дмитром, удвох веселіше!..

Товариші з Бобринця зрозуміли ситуацію, допомогли. Наступного дня секретар повів путівки в село. Розшукав приятелів швидко: були обидва у відпустці. І з першого ж слова розгублено примовк. Дмитро Боровик, той самий, заради кого дістали другу путівку, їхати передумав. Батько і мати не відпускають.

— Але ж ти в армії відслужив... Можеш, зрештою, переконатися.

Піднесений настрій куди й подівся: хі-

ба думав, що доведеться шукати нових кандидатів?

Дізнався попередньо, хто з молоді колгоспу імені Петровського взяв відпустку. Заручився підтримкою голови правління Л. С. Демиденка (таким чином, безплатні путівки чекали своїх вдячних власників).

Секретар об'їхав не менше п'ятнадцять дворів. Суть розмов можна звести до кількох на диво схожих фраз: «Дружина забороняє... Розумієте, господарство... Батьки проти...»

«Гаразд, — заспокоював себе, — сьогодні просто нещасливий день, збіг обставин. Завтра починається строк путівки. Не біда. Ще встигну...»

Щоб не стомлювати читача, скажу одразу: в колгоспах «Дружба» та імені Кірова так само жодного не захопила перспектива відкрити новий світ, знайти хороших друзів.

Авторів цих рядків довелося бути свідком спішного оформлення документів Сергія Павлюка (відпрацював півтора року в колгоспі, просився на ударну комсомольську будову, йому запропонували спочатку відпочити). Нарешті! — Що з другою путівкою робити? Проситиму когось із керівників допомогти...

З колгоспу імені Дзержинського потрібну суму (110 карбованців) перерахували вчасно. Задля «фінансового балансу». Підється, шоправда, вже про туристську подорож Кіровоград — Київ — Львів — Івано-Франківськ.

Ми завжди лишаємось піонерами там, де пройшли вже сотні, тисячі інших, бо кожен із нас рано чи пізно переконується: найбільший екран, нехай навіть кольоровий, залишається всього лише екраном. Щасливий вітер мандрів чекає нас там, за порогом.

Із сумом констатувати байдужість, утрату живого інтересу першовідкривача, першопрохідця — хіба цього досить? Звідки це пішло? Коли почалося?

Секретаря ці сумніви обіснила знайомиця. Він згадав відому приказку, яку так люблять останнім часом перефразувати. Для нього вона звучала тепер приблизно так: «Скажи мені, як ти вмієш відпочивати, і я скажу, хто ти».

Т. ЛЮДНА.

Нині самодіяльний народний театр музичної комедії при Кіровоградському Будинку культури ім. Калініна якимось і не уявним без Володимира Малайренка. Він улюбленець колективу й глядачів. Вперше ступив на сцену десять років тому, коли після закінчення школи почав працювати на заводі тракторних гідроагрегатів.

Робити все добре й з душею — стало життєвим кредо Володимира. На заводі — ударник комуністичної праці, а на сцені створює образи достовірні, яскраві, наділяючи кожного тонким психологічним характером. Пригадайте, як добре вдалася В. Малайренку Наполеончик (до речі, перша головна роль) у виставі «Бандера». Зупин — у «Марниці», Тоні — «Містер Ікс». Рахмет — «Севастопольський балет» та інші персонажі.

Володимир також активний учасник агітбригади, концертної бригади.

Нещодавно В. Малайренко підписав десятирічний творчий договір з аматорським сцені. На фото: сцена з вистави «Одеські лімани», де Володимир грає роль Кості.

Фото В. КОВПАКА.

ТУРИЗМ

«КЛИЧЕ В ДОРОГУ СИНИЙ ВІТЕР»

Чийсь сумнів, що туристський сезон уже закінчився, швидко розвіють понад 400 юних туристів, які навчаються на обласній дитячій спортивно-туристській базі.

Як розпалити багаття одним сірником? Чи можна знайти сухе паливо під час дощу? На ці та на багато інших запитань дадуть відповіді і, звичайно ж, не розгубляться під час походу навіть найменші вихованці Людмили Павлівни Новикової, хоча вони відвідують базу всього кілька місяців.

Протягом року туристи побувають в усіх кутках нашої області. Переможців та найактивніших учасників туристських змагань буде нагороджено путівками в туристські подорожі по республіці.

Кожна екскурсія чи подорож — тематичні. Так, наприклад, похід у Бережину був присвячений героєві громадянської війни, нашому землякові В. Н. Боженку. Цикл останніх походів називався «Золота осінь». Під час їх проведення вихо-

ванці турбази знайомилися з природою області. Навіть несприятлива погода не перешкодила юним мандрівникам — для них це був екзаме́н на активність.

Повертаються туристи з походу не з пустими руками. Обов'язково приносять матеріали для фотостенда «Ходили ми походами», а в стінній газеті появляються незабаром спогади про цікаву подорож.

В. БАБИЧ.

У кожну сім'ю війна приростає нещастям. В одних не повернувшись до рідного порога сини і дочки, в інших — батьки, брати, друзі. Відображення важких випробувань, що випали на долю нашого народу, присвячено багато пристрасних, глибокодраматичних творів радянських письменників.

До цієї теми звернулася у своїй першій збірці й молода поетеса Любов Горбенко. «А у мене з війни повернулися всі», — пише вона, пробуваючи по-своєму розкрити пере-

востичному слові образи командарма Ворошилова і турецького поета-комуніста Назіма Хікмета («Напівнаються рейки сталеві, мов жили», «Ходив по світу синеокий турок»), захоплено оспівує свою трудову Донеччину («Ця земля тільки шакти родить», «У вікнах днів — синіє сіңгу гребля» та інші).

Здебільшого успішно досягає поетеса єдності інтимного й громадського. Почуття і переживання ліричного героя її віршів часто показано в стосунках з природою. Інколи від пейзажного змалювання авторка піднімається до художніх узагальнень про смисл і значущість людського життя («На стернах»).

Ознаками репортажності у збірці виокремлюються з-поміж інших творів «У відрядженні», «Сосюра читає вірші шахтарям», «На зйомках фільму «Так ніхто не кохав». Але цим віршам не знижується їх лірико-емоційне забарвлення.

У багатьох віршах уміло використовується елемент фольклору. Казковий настрій у вірші «Дитинство» створено, наприклад, з допомогою наспівно-розмовних інтонацій народних приказувань, а зримий образ наблизився зими («...уже зима біліє на крилі») виступає у вірші «Веселють журавлі прозорим небом» як розгорнута лірична інтерпретація фразеологічного звороту «як зима на порозі».

У спілкуванні з читачем Л. Горбенко прагне безпосередньо, але не всі її твори позначені простотою і невимушеністю, про що сказано в передмові до збірки. Впадає в очі, зокрема, стилізована претензійність написаного не у властивий поетесі манери «Монолог перед зміною» і зведений до випуклих роздумів про перші кроки трудової діяльності підрастаючого покоління («Початок»). Не викликають хвилювання й роблено-піднесені тон і традиційне вирішення теми героїки минулого у віршах «Молодість» Олександра Бойченка, «Діа спить».

Одначе помітно, що ці профахунки допущено не від прагнення оригінальності як самоцілі, а в процесі наполегливої роботи над словом, у досконаленні поетичної майстерності.

«Є в серця горде право на неспокій», — пише Л. Горбенко у вірші «Батьківщина». Цим творчим настроєм пошуку ретого самообування слова й проясненні крашці поезії збірки «Долоні степу», яка нещодавно появилася на полицях книгарень нашого міста.

П. КУЦЕНКО.

М'Я видатного вченого-слов'янознавця, професора Віктора Івановича Григоровича відоме далеко за межами нашої країни. Палкий патріот своєї Батьківщини, він дослідив і розробив ряд важливих питань з археології, історії, мов та літератур слов'янських народів. Великою заслугою професора є те, що він, всупереч твердженню буржуазних учених минулого століття, довів, що писемність і культура слов'янських народів виникли на суто слов'янському ґрунті, а не завезені звні.

Щоб спростувати наукову неспроможність і політичну шкідливість прихильників «норманської теорії», Вікторові Івановичу довелося протягом трьох років подорожувати слов'янськими країнами — Болгарією, Македонією, Чорногорією, Чехією, Моравією... Метою цих наукових екскурсій було розв'язання проблеми початку слов'янської літератури, її збереження в пам'ятках писемності і в живій мові.

Перу видатного етнографа належить п'ятдесят наукових праць, серед них такі відомі, як «Статті, що стосуються стародавньої слов'янської мови», «Слов'янське наріччя» та інші.

В. І. Григорович був професором трьох російських університетів — Казанського, Московського і Новоросійського (Одеського). Він був професором і директором свого часу, підтримував тісні зв'язки з О. І. Герценем, був кореспондентом «Колокола» та «Современника».

З 1865 року В. І. Григорович працював у Новоросійському університеті. Тут він став ініціатором створення слов'янського товариства, яке займалося вивченням місцевої історії, етнографії, археології.

ВИДАТНОМУ

ВЧЕНОМУ

Вчений з натхненням шукає слідів перебування слов'ян, не раз особисто організовує наукові експедиції на південь України, входить у безпосередні стосунки з населенням, вважаючи таким способом найбільш ефективним. Він закликає вивчати рідний край, оглядає архів, книгозберігача, друкує свої роботи в місцевій пресі.

1876 року В. І. Григорович вирішує переселитися до Єлисаветграда — центрального в географічному й етнографічному плані населеного пункту Новоросійського краю. Тут він продовжує історико-етнографічні дослідження, розробляє нові проблеми наукової діяльності. Вчений згуртовує навколо себе місцевих ентузіастів, прихильників вивчення слов'янських мов. Будиночок В. Григоровича на околиці Єлисаветграда стає центром дослідної діяльності учнів і послідовників професора. В ньому часто збираються викладачі місцевих навчальних закладів, шанувальники таланту вченого.

31 грудня 1876 року передчасна смерть обірвала життя вченого. РОМАДСЬКАШАНУВАТИ пам'ять відомого слов'яніста: на його могилі на Петропавлівському кладовищі встановити надгробний пам'ятник. Почався збір коштів для його спо-

рудження. Історико-філологічне товариство Новоросійського університету залучило до цієї справи студентів і викладачів Москви, Казані, Одеси. Найактивнішу участь у зборі коштів узяли громадяни Єлисаветграда, які внесли близько 500 карбованців із загальної суми 2050.

Одеський скульптор Б. В. Едуардс виготовив пам'ятник ученому.

31 жовтня 1892 року тисячі єлисаветградців зібралися на кладовищі. Зняли покривало, і перед очима присутніх постав бюст В. І. Григоровича, виготовлений з карельського мармуру, встановлений на високому п'єдесталі. Біля прикрашеної десятками вічків могили Григоровича підбувся мітинг, на якому виступили багато відомих учених, друзів і товаришів етнографа, професори Ф. І. Успенський, О. І. Кирпичников, А. І. Маркелов, В. Н. Ястребов та інші.

Запам'яталися слова О. І. Кирпичникова: «Після відкриття пам'ятника Пушкіну в Москві, після похорону Достоевського, Тургєнєва ніхто не наважиться назвати нас нещадними до пам'яті наших поетів. Але громадянські пам'ятники ученим, які не були в той же час відомими письменниками... у нас нема. Це перший випадок... Честь і слава Григоровичу, який з трини піднімає нашу самосвідомість! Честь і слава жертвувачам! Честь і слава місту, що кладе перший камінь для пантеону російської нації!»

ПІД час тимчасової окупації Кіровограда гітлерівські вандалі пошкодили пам'ятник. Довгий час він зберігався в обласному краєзнавчому музеї, а кілька років тому його було реставровано в Київських художніх майстернях.

25 грудня 1971 року, напередодні 95-річчя з дня смерті вченого, представники широкої громадськості міста зібралися біля машинобудівного технікуму, де в колишньому реальному училищі читав лекції професор, щоб удруге відкрити йому пам'ятник. І знову були квіти, теплі промови.

Відкриття пам'ятника В. І. Григоровичу є свідченням поваги місцевого населення до культури, освіти, свідченням вірності ленінським настановам щодо збереження і шанування культурної спадщини нашого народу.

Ю. МАТІВОС,
краєзнавець.

Право на неспокій

житу людським трагедією. Проте діти, батьки яких зостаються живими, болісно відчують самотність своїх босопоганих родичів. Як своє, власне, сприймають вони також і горе безногого сусіда, котрий захопився на їхню подв'яз запалити цигарку. Не залишається непоміченою для вразливого дитячого серця і скорбота вечірньої сепарії над могилами по-дегалих.

Тож чи може сказати: «Вернулися всі! До кося, до землі, до колоски...?» Нашу долю в її переможній красі, величавості круті обеліски.

Риторичне запитання, яким закінчується вірш, випливає з думки про непоміченість принесених людям війною турби і втрат. Своєрідність світовідчуження і світорозуміння поетеси відбивають і інші твори, яким чужа легкодуша парсифкаційність і пніціозність, чим іноді зваблюється молода література. Вільність поезії Л. Горбенко — це ідейно й змістовно наповнені картини нашого життя. Авторка лише про стадокозність покоління («Здрастуй, рідний мій соловей!»), «Очі мого покоління», прагне відтворити в

В. ГОРБЕНКО. Долоні степу. «Радянський письменник», 1976 р.

ЛИСТ У НОМЕРІ

ЖИЛА СОБАКА ДІНКА...

Вікна нашої установи виходять на подвір'я 32-ї школи. Щодня під час обідньої перерви можна було спостерігати майже одну і ту ж картину. Невелика руда собачка з білою смужкою на хвості і з такою ж — на ший весело гасала за хлопцями.

Потім вона тикалась мордою в ноги, неначе давала зрозуміти, що наздогнала втікача, і з радісним гавкотом тікала. Тепер уже повинні наздоганяти її.

Скільки б разів не повторювалася гра, вона не надокучала ні її учасникам, ні нам, хто за нею спостерігав.

Жоден школяр не міг пройти мимо собачки, яка страшенно раділа зустрічам, щоб не причистити її грудкою цукру або цукеркою. Найщедріші ділилися з нею шматком. І кожний обов'язково погладить, скаже що-небудь лагідне.

І ось 8 грудня близько дев'ятої ранку на вулиці почувся два постріли, а потім — жалібне скарчання. Всі кинулися до вікон — і, вражені, застигли.

Зі шкільного подвір'я зляканого юрбою бігли діти. Здоровенний чоловік волів за задні лапи собачку. Вона була ще жива, намагалась піднятися на передні лапи, жалібно скарчилась, немов просила всіх захистити її.

Багато хто з нас вийшов з інституту, висловлюючи обурення. Підійшов ще один з рушницею і почав доводити, що вони на роботі і що це входить в їхні обов'язки. Собаку звали Дінкою. Її господаря, шкільного сторожа, в ту хвилину поруч не було.

Чого ж ми навчимо цих дітей, на очах яких доводилося байдуже вбивати їхнього маленького, беззахисного друга?

В. Володарський — секретар комсомольської організації, Л. Жукова — провідний інженер, С. Даниленко — інженер, усього 14 підписів працівників Кіровоградського філіалу проектно-конструкторського технологічного інституту ґрунтообробних машин.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Ми дізналися, що особа, яка так безжалісно поведлась з собачкою на очах дітей і дорослих, навіть не професійний собаковод. В. Федотов просто «залучений» до цієї справи. Він, як повідомив директор спецавтобаз мисливського господарства Г. Ф. Діденко, член Товариства мисливців і рибалок (?). Григорій Федосієвич одразу після дзвінка з редакції розмовляв з В. Федотовим, а «важкий заходів» побирав ніякої офіційної нагадування. Що ж, чекаємо відповіді.

ПЕСНЯ О ТАЛОЙ ВОДЕ

Музика О. Іванова. Слова Л. Ошанина. Словно тисячі весни назад,

Птиці з юга на север летят. Не хотят задержатись нігде, А торопятся к талой воде.

Привіт:

Талая вода, шалая вода, Все с тобою связано — радость и беда. Шалая вода, талая вода — От меня вчерашнего больше нет следа.

У весенней бездомной воды Белой птицей явилась мне ты. В душу бросила взгляд голубой, Словно вымытый талой водой.

Привіт.

Будут весны звенеть. Только мне Возвращаться все к той же весне. Ні в удаче спешить, и в беде К милой Родине, к талой воде!

Привіт:

Талая вода, шалая вода, Все с тобою связано — радость и беда. Шалая вода, талая вода — Словно птица белая, в сердце навсегда!

БОРЬБА КЛАСИЧНА

ТРИ ПРИЗЕРИ

Чотири дні спортивний зал Кримської обласної ради товариства «Локомотив» був у розпорядженні борців класичного стилю. Тут проходив Другий Всесоюзний юнацький турнір, присвячений пам'яті Дмитра Ілліча Ульянова. На борніських килимах виступило понад триста представників Російської Федерації, Грузії, Вірменії, прибалтійських республік, багатьох областей і міст України, в тому числі й вихованці ДЮСШ Кіровоградського спортивного клубу «Зірка». Вдаліми були виступи наших земляків. Звання чемпіонів здобували Анатолій Ясинський (СШ № 9) — перша середня вага, важковатівник Олександр Ушаков (СШ № 5), а його однокласник Сергій Зелінський став срібним призером у другій напівсередній ваговій категорії. За досягнуті успіхи їх нагороджено дипломами і пам'ятними подарунками організатора змагань — Кримського обласного спорткомітету.

Є НОРМАТИВ МАЙСТРА

Традиційний Всесоюзний турнір з класичної боротьби, присвячений пам'яті Героя Радянського Союзу лотичника-космонавта В. М. Комарова, три дні проходив у Челябінську. На борніських килимах свої здібності демонстрували понад двісті представників багатьох республік, областей і міст країни, в тому числі й кіровоградців. Добру технічну й тактичну підготовку, волю до перемоги показав студент факультету фізичного виховання Кіровоградського педінституту кандидат у майстри спорту Володимир Зубенко. Серед тих, хто виступав у другій середній ваговій категорії, він став срібним призером і виконав норматив майстра спорту СРСР.

В. ШАБАЛІН.

ПОНЕДІЛОК

13 ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — Ранкова гімнастика. к. т. 9.30 — Худ. фільм «Казка про царя Салтана». к. т. 11.00 — «Океан» — пейзажний. Док. телефільм. 14.50 — «Співдружність соціалістичних країн». Соціалістична Республіка В'єтнам. к. т. 15.20 — «Фільм-дітям». «Військова тематика». 16.45 — «Наш сад». к. т. 17.15 — «Веселі старты». к. т. 18.00 — «День за днем». (К. д.). 18.15 — Концерт. к. т. 18.45 — «Щоденник соціалістичного змагання». 19.30 — Худ. фільм «Океан». к. т. 21.00 — «Час». 21.30 — «Вечір поезії». к. т. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Наша біографія. Рік 1920». 11.00 — Новини. 11.15 — «Наш радянський спосіб життя». 11.40 — «Російська література для учнів 9 кл.». 16.55 — «Партійне життя». 17.30 — Концертний зал «Дружба». 18.00 — Док. телефільм. 18.30 — Для дітей. «Світ музики». 19.00 — «Вісті». 19.30 — Міжнародна кінопрограма «Глобус». 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.30 — «Твори П. І. Чайковського на сцені Львівського театру опери та балету ім. І. Франка». 22.30 — Новини.

ВІВТОРОК

14 ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — Ранкова гімнастика. к. т. 9.30 — Мультфільм. к. т. 10.00 — «Океан». Худ. фільм. к. т. 11.25 — Концерт. к. т. 14.30 — «Кінопрограма». 15.20 — «Ми знайомі з природою». 15.45 — «Основи радянського законодавства». 16.15 — «Творчість Г. Маркова». 17.00 — «Видибицька збірка». Телеваріант. к. т. 17.30 — «Телешкола механізатора». 18.00 — Новини. 18.15 — «До відкриття IV з'їзду партії трудящих В'єтнаму». Док. телефільм «В'єтнам сьогодні». к. т. 18.40 — «Кіровоградська спортивна». (К. д.). 19.10 — «Від усієї душі». к. т. 21.00 — «Час». 21.30 — О. Підсуха. «Недосвідана пісня». Вистава Кіровоградського музично-драматичного театру ім. М. І. Кропивницького. (К. д.).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — Ранкова гімнастика. 9.30 — Мультфільм. 10.00 — «Письменник-інтернаціоналіст». Мате Зака. Літературна передача. 10.50 — Музичний антракт. 11.00 — Новини. 14.30 — Кінопрограма. 15.20 — «Ми знайомі з природою». 15.45 — «Основи радянського законодавства». 16.15 — «Творчість Г. Маркова». 17.00 — Телеваріант. 17.30 — «Вірні про Батьківщину». 18.00 — Фільм-концерт. 18.15 — «Рубеж десятиліть і чотириріччя». 18.30 — «Як справи, юнарих бригада?». 19.00 — «Вісті». 19.30 — Концерт майстрів мистецтва. 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.30 — Худ. фільм. 22.50 — Новини.

СЕРЕДА

15 ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — Ранкова гімнастика. к. т. 9.30 — «Веселі старты». к. т. 10.15 — «Наші діти». Кінопрограма. к. т. 10.40 — «Клуб кінополювання». к. т. 11.40 — «Шкільний екран». Українська література для учнів 9 кл. 14.30 — Док. фільм. к. т. 15.30 — «Фільм-дітям». «Гри на довод». к. т. 16.45 — «Наука — сьогодні». к. т. 17.15 — «Від усієї душі». к. т. 18.00 — Новини. 18.15 — «Подвиг». к. т. 19.00 — «День за днем». (К. д.). 19.15 — «У світі бізнесу». Передача Т. «Скандал» віку. к. т. 19.45 — Тираж «Спортлото». к. т. 19.55 — Худ. телефільм. «Небесні застілки». 1 серія. к. т. 21.00 — «Час». 21.30 — Худ. телефільм «Небесні застілки». 2 серія. к. т. 22.35 — П. І. Чайковський. Сюїта-4 к. т. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Для дітей. «Веселі подвиги». Ляльковий вистав. 11.00 — Новини. 11.15 — Фільм-концерт. 11.40 — «Шкільний екран». Українська література для учнів 9 кл. 16.25 — «Спеціалізації і концентрації» — магістральний напрям. 17.15 — Для школярів. «Репортер». 17.45 — «В ім'я миру». 18.00 — «Миколайський зокари». 18.30 — «Меланьїнський концерт». 18.45 — «Сільськогосподарський тиждень». 19.00 — «Вісті». 19.30 — Науково-популярний фільм «Створити гермоїли». 19.55 — «Син віку». Спектакль. 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.30 — Продовження вистави. В перерві — новини.

ЧЕТВЕР

16 ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — Ранкова гімнастика. к. т. 9.30 — «Від усієї душі». к. т. 10.15 — «Подвиг». к. т. 11.00 — «Наша біографія. Рік 1922». к. т. 14.30 — Док. телефільм. к. т. 15.20 — «Ми знайомі з природою». к. т. 15.45 —

С. Маршак. «12 місяців». к. т. 16.15 — «Шляхова школа». к. т. 16.45 — «Слово про хліб». к. т. 17.15 — Концерт молодих виконавців. 18.00 — Новини. 18.15 — «Населення про дивильну оборону». (К. д.). 18.30 — «Ленінський університет мільйонів». к. т. 19.00 — «Пісня далека і близька». к. т. 20.05 — Док. телефільм «Солдатські мемуари». Фільм 6. 21.00 — «Час». 21.30 — Міжнародний турнір з хокею на приз газети «Ізвестия». 36. СРСР — 36. Шпелі. к. т. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — Ранкова гімнастика. 9.30 — «Від усієї душі». к. т. 10.15 — «Подвиг». 11.00 — «Наша біографія. Рік 1922». 14.30 — Док. телефільм. 15.20 — «Ми знайомі з природою». 15.45 — С. Маршак. «12 місяців». 16.15 — «Шляхова школа». 16.45 — «Слово про хліб». 17.15 — «Концертний зал телестудії «Орля». 18.00 — Республіканська фізико-математична школа. 18.30 — «Всесоюзні юнацькі змагання з спортивної гімнастики». 19.00 — «Вісті». 19.30 — «Екран молодих». 20.20 — «Соната Бетховена». 20.50 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час».

телеекран...тижня...

з 18 по 19 грудня

21.30 — Док. фільм «Батьківщина славіть героя». 21.55 — «Театральна бітальня». По закінченні — новини.

П'ЯТНИЦЯ

17 ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — Ранкова гімнастика. к. т. 9.30 — «Небесні застілки». Худ. телефільм. 1 і 2 серії. к. т. 11.40 — «Ленінський університет мільйонів». к. т. 14.30 — «В буднях великих будов». Кінопрограма 15.20 — «Російська мова». к. т. 16.05 — «Фільм-дітям». «Короткометражні художні телефільми». к. т. 17.00 — «Візуальні». к. т. 17.30 — «Ми — інтернаціоналісти». (К. д.). 18.00 — «День за днем». (К. д.). 18.35 — Міжнародний турнір з хокею на приз газети «Ізвестия». «Вінігер Джетс». (Канада) — збірка Швейц. к. т. 20.00 — «Наша біографія. Рік 1922». к. т. 21.00 — «Час». 21.30 — Всесоюзний конкурс молодих виконавців. к. т. 22.40 — Міжнародний турнір з хокею на приз газети «Ізвестия». Збірка ЧССР — збірка Швейц. к. т. В перерві — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Концертний зал «Дружба». 10.50 — Кіножурнал. 11.00 — Новини. 14.30 — «Кінопрограма». 15.20 — «Російська мова». 16.45 — Короткометражні художні телефільми для дітей. 17.00 — «Візуальні». 17.30 — «Москва і моє місто». 18.00 — «Для нас, вчителі». Система вивчення теоретичних основ з української літератури. 18.30 — Концерт ансамбля народних інструментів. 19.00 — «Вісті». 19.30 — «Олімпійський характер». Кіноваріант про олімпійського чемпіона з веслування Сергія Цухра. 20.00 — «Пісня для нас». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Худ. телефільм «Перший дипломат». 1 серія. 22.35 — Новини.

СУБОТА

18 ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — Ранкова гімнастика. к. т. 9.30 — «Виставка Буратино». к. т. 10.30 — «Для нас, батьки!». к. т. 10.30 — Ранкова музична програма. к. т. 11.00 — «Рух без небезпек». к. т. 11.30 — Концерт. к. т. 12.15 — «Здоров'я». к. т. 12.45 — Концерт артистів балету. к. т. 13.00 — «У світі таборів». к. т. 14.00 — Міжнародний турнір з хокею на приз газети «Ізвестия». Збірка ЧССР — збірка Фінляндії. к. т. В перерві — «Тираж «Спортлото»». к. т. 16.25 — «В гостях у казки». «Садок». Худ. фільм. к. т. 18.00 — Новини. 18.15 — Мультфільм. к. т. 18.50 — «Протокол одного засідання». Спектакль. 21.00 — «Час». 22.00 — Концерт майстрів мистецтва. к. т. 22.55 — Кубок світу

но гірських анжак. к. т. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — Ранкова гімнастика. 9.30 — «Виставка Буратино». 10.00 — «Суботній репортаж». 10.30 — «Школа передового досвіду». 11.00 — Новини. 11.15 — Док. фільм «Новоросійськ — місто героїв». 11.35 — Концерт симфонічної музики. 12.25 — Для дітей. «Іскорка». 12.55 — «Телеуніверситет здоров'я». 13.25 — «Трава бажань». Ляльковий телефільм. 14.25 — «Гий вільний час». 15.10 — «Сніває Анастасія Мокренко». 16.05 — «Наша біографія. Рік 1921». 17.20 — «Фільм-концерт «Танцює Алла Лагода». 18.00 — «У світі рослин». 18.45 — «Вісті». 19.15 — Док. фільм «Вогненний шлях». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 22.00 — Худ. телефільм «Чарівний дипломат». 2 серія. 23.05 — Концерт. 23.35 — Новини.

НЕДІЛЯ

19 ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — Ранкова гімнастика для дітей. к. т. 9.30 — «Будильник». к. т. 10.00 — «Служу Радянському Союзу». 11.00 — Док.

фільм «Повість про комуніста». 12.05 — Концерт інструментальної музики. 12.30 — «Сімейна година». к. т. 13.30 — «Музичний юк». к. т. 14.00 — Міжнародний турнір з хокею на приз газети «Ізвестия». Збірка СРСР — «Вінігер Джетс» (Канада). к. т. 16.15 — Концерт народної артистки СРСР лауреата Ленінської премії Євгенія Ріктера. к. т. 17.00 — Мультфільм. к. т. 17.30 — Концерт радянської пісні. к. т. 18.00 — Новини. 18.15 — «Клуб кінополювання». к. т. 19.15 — Док. фільм «Ленінським шляхом». До 70-річчя з дня народження товариша Леоніда Ілліча Брежнєва. 20.30 — «О. Бородін». «Друга симфонія». к. т. 21.00 — «Час». 22.00 — Міжнародний турнір з хокею на приз газети «Ізвестия». Збірка ЧССР — збірка Швейц. к. т. В перерві — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — Ранкова гімнастика для дітей. 9.30 — «Будильник». 10.00 — «Телешкола механізатора». 10.30 — «Лінійна пісня над Вітчизною». 11.00 — Концерт ансамбля пісні і танцю ім. В. С. Локтева Московського міського Палацу піонерів і школярів. 12.30 — Док. фільм «Євроні — мирне майбутнє». 12.50 — Концерт. 13.10 — «Народні умальці». 13.40 — «Письменник і час». 14.00 — «Спортивна програма». 15.00 — «Славні солдатики». 16.00 — Фільм-концерт «Нахнення». 17.20 — «По річці країни». 18.00 — Концерт майстрів мистецтва УРСР. 18.45 — «Вісті». 19.15 — Док. телефільм «Ленінським шляхом». До 70-річчя з дня народження товариша Леоніда Ілліча Брежнєва. 20.30 — О. Бородін. «Друга симфонія». 21.00 — «Час». 22.00 — Художній фільм «Від зорі до зорі». 22.40 — Новини.

ТИРАЖ

«СПОРТЛОТО»

8 грудня 1976 року в м. Москві відбудеться 49-й тираж «Спортлото».

Виграші випали на такі номери:

«Спортлото-1» — 1, 5, 19, 29, 40, 43.
«Спортлото-2» — 11, 21, 26, 27, 41, 42.

Виплата виграшів проводиться з 19 грудня.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП. Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Вдень 11 грудня в області і місті Кіровограді буде хмарно, місцями дощ. Вітер південний, 5—9 метрів на секунду. Температура повітря в області 2—7, у місті 4—6 градусів тепла.

За даними Українського бюро погоди, 12—13 грудня очікується хмарно з проясненнями погода, місцями опади, ожеледь. Вітер західний, 5—10 метрів на секунду. Температура повітря вночі близько нуля, вдень 0—5 градусів тепла.